

O capitalisme o democràcia

Dia rera dia, veiem com ens arrabassen els drets conquerits, com s'afebleix mica en mica l'educació pública, com es retiren els recursos en salut, com s'eliminen serveis socials de tota mena. Dia rera dia, veiem com perdem drets laborals, com treballem cada cop més per menys, com es multipliquen a totes bandes els abusos de poder, com s'estén la por a perdre la feina, com acceptem cada vegada pitjors condicions. Dia rera dia, veiem com ens roben el que ens pertany legítimament: les pensions, l'habitatge, l'assistència que ens pertoca quan la necessitem, els drets que tenim com a éssers humans. Veiem també com se'ns ataca a tots els nivells, imposant-nos una educació retrògrada, posant entrebancs a la investigació i la ciència, estenent, des de l'Estat, les sectes i religions més fosques. Volen retornar-nos a la ignorància, imposar-nos un altra vegada els vells tabús i prohibicions: persegueixen l'avortament, promouen el fanatisme religiós, protegeixen obertament als proxenetes i castiguen sempre les víctimes.

Mai com fins ara els estats capitalistes han mostrat tan obertament la seva funció essencial d'instruments d'opressió de classe. L'Estat, en mans del fanatisme neoliberal, ja s'ha despullat de la màscara paternalista de l'Estat del Benestar. Tots els poders de l'Estat, els poders legislatius, executius, judicials, els mass media, tots treballen avui, més obertament que mai, en protegir els interessos d'unes minories propietàries, i atacar

l'interès de la immensa majoria treballadora. L'Estat s'ha tret l'antifaç de justicier. Legisla contra el poble, interpreta la llei per a protegir els poderosos i reprimir als qui protesten, empara als corruptes i als corruptors amb tractes de favor i indults indecents. Perverteixen el seu propi Dret. Hem de dir-ho clar: utilitzen l'Estat per a afavorir els poderosos i per a reprimir la protesta de la majoria. Utilitzen la democràcia, el govern del poble, per atacar el poble: han convertit la democràcia en unes eleccions entre tirans.

La democràcia està segrestada pel capitalisme. No hi pot haver democràcia en un món governat per la banca i els especuladors. És impossible la democràcia sense democràcia econòmica. Per això, la Lluita de Classes és més oberta que mai. I cal actuar en conseqüència. Cal abandonar discursos ingenus i estèrils sobre la salvaguarda de l'Estat de Benestar. Cal actuar amb compromís de classe i denunciar la naturalesa de classe del conflicte. Estem en una guerra oberta, entre els qui treballen i els qui especulen. Cal, per tant, abandonar tota esperança immediata de pacte social. Cal, per tant, abandonar tota il·lusió de reforma de la societat Capitalista. Cal, per tant, assumir que el nostre objectiu és que la Classe Treballadora conquereixi el poder de l'Estat per a reprimir els abusos de poder de la banca i les corporacions. Només així podrem garantir la democràcia. És aquest el debat de l'esquerra del segle XXI: Capitalisme o Socialisme, tirania o democràcia.

Crònica d'Ara és demà, passos en la concreció d'un nou espai

El passat 1 de febrer va tenir lloc l'assemblea oberta "Ara és demà", de la que segurament ja heu estat informats o fins i tot participat. Un cop passada la trobada, i amb la perspectiva dels canvis que ha patit l'esquerra en el darrers any, toca fer un breu valoració de l'aposta d'ICV i EUiA per anar més enllà de la coalició.

"És necessària una nova força catalana amb noves formes de fer política, que entengui que avui el protagonisme de la política està en la societat civil i l'activitat humana i així s'expressi a la societat política per tal d'anar a un nou consens entre societat política i societat civil. Que superi les estructures existents amb voluntat organitzadora, vertebradora, dinamitzadora i amb transversalitat"

CC del PCC 17 de desembre de 2012

La primera qüestió a destacar és l'èxit d'assistència i participació. Fins a 1700 persones, entre inscrits i gent que va venir directament el dissabte, van ser força més de les previstes pels i les organitzadores. Aquesta dada demostra que hi ha molta gent que se sent d'esquerres i te ganes per participar en la construcció d'una alternativa a la situació sociopolítica actual.

La metodologia emprada també va suposar una novetat. El debat es va plantejar horitzontalment, amb més de 100 petits grups, facilitant una participació més directa i plural de tots i totes les participants (<http://pad.araesdema.cat/>). Aquest aspecte, al igual que el format, prescindint d'escenari, es pot entendre com elements organitzatius inspirats en el 15M, gairebé tres anys més tard de la seva irrupció. Si aquesta innovació va ser molt ben rebuda per la gent, amb la part més convencional d'acte polític, les intervencions de les màximes figures dels partits convocats, es va poder observar expressions i gestos de cansament. La gent havia anat amb més ganes de dir i debatre, que no pas d'escoltar.

Per la seva voluntat d'espai de trobada d'alternatives d'esquerres, a més de les persones participants, a Ara És Demà van haver diferents organitzacions convidades (sindicats i diverses plataformes), algunes absències notòries (Procés Constituent i CUP), i també presències mediàtiques (crítics del PSC) que van captar bona part de l'atenció dels mitjans, i creiem que va servir per donar una projecció esbiaixada del que va significar la trobada.

Un cop feta l'assemblea, caldrà analitzar en quin moment estem com a part de l'esquerra transformadora de Catalunya. Quins reptes, oportunitats i perills ens trobem a l'endemà de l'Ara És Demà.

En una primera valoració en calent, sembla clar que part de l'èxit de la jornada ha vingut pel format de la convocatòria, on es va rebaixar les identitats de les organitzacions impulsores. Així doncs, un primer repte és que aquestes organitzacions, ICV i EUiA siguin capaces de gestionar la continuïtat de la trobada amb una lògica diferent a la de partit polític. Com es va dir durant la presentació, en moments excepcionals, cal fer coses noves. És el moment de posar en pràctica una nova manera de fer política, on les forces convocants, que s'han vist desbordades en la resposta de les seves bases i d'activistes d'altres espais i moviments, cedeixin protagonismes i rebaixin els elements autoreferencials.

En aquest sentit, per poder aprofitar la oportunitat de construir una alternativa sumant les diverses mobilitzacions ciutadanes dels darrers anys, és necessari recuperar part de la credibilitat perduda, durant el pas pel tripartit, davant d'alguns moviments socials als que es vol interpel·lar. Més capacitat d'autocrítica pel paper jugat en aquest període, i prioritzar la lluita al carrer, evitant l'excés d'institucionalisme, van ser algunes de les demandes que es van poder escoltar durant els debats.

I és en l'experiència del govern catalanista i d'esquerres on podem situar un dels debats que creiem que encara està pendent de resoldre en el camí d'Ara És Demà. Caldrà definir, en el seu moment i amb el debat oportú, si l'espai sorgit de la trobada del 1 de febrer busca arribar a tenir l'oportunitat de fer una gestió d'esquerres del sistema socioeconòmic en el que vivim, o bé és una aposta per trencar amb el règim neoliberal actual i s'opta per impulsar un procés rupturista amb la cultura de la transició i els dictats de la Troika.

Per últim, tenint en compte l'aposta per la unitat davant les polítiques neoliberals que ens permeti ser capaces de guanyar,

cal assumir que aquesta unitat, aquest espai comú de les esquerres transformadores, ha donat un pas important amb l'assemblea oberta, però que encara no és suficient.

Altres espais com el Procés Constituent o les CUP, amb les seves Trobades d'Unitat Popular (TUP) també tenen un paper important per poder girar la truita. Cal cercar la confluència de confluències. Potser hem començat una mica tard, però amb el pas fet amb Ara És Demà creiem que estem en millor condicions de fer-ho.

Xavi Cabrera

ALGUNES ACCIONS DE L'ASSEMBLEA OBERTA

- 1** Continuar amb l'experiència de la convocatòria d'avui amb un grup dinamitzador que li doni continuïtat i amb l'objectiu d'articular un nou espai polític amb un programa de mínims sense que ningú renunciï a allò que és.
- 2** Promoure i estendre aquesta experiència d'"Ara és demà" a escala territorial i local, explorant la possibilitat de confluència electoral de cara a les properes municipals.
- 3** Comprometre'ns de cara al 8 de març: nosaltres parim i nosaltres decidim. Avortament lliure i gratuït ja.
- 4** Estar presents a les Marxes de la Dignitat del 22 de març.
- 5** Proposar mobilitzacions el 9 de maig, Dia d'Europa, contra les polítiques de la Troika i per una alternativa europea.
- 6** Dret a decidir: consulta sobre el futur de Catalunya però també consulta sobre el model de país, d'escola, de sanitat pública, de polítiques socials, etc.
- 7** ILP per a la Renda Garantida de Ciutadania: passi el que passi, estarem allà per reclamar que és un dret. I si el Parlament no l'admet a tràmit, buscar mecanismes per tal que la ciutadania pugui decidir si la tira endavant.
- 8** Combatre els processos de privatització que imposen PP i CiU i revertir-los.
- 9** Reclamar una auditoria ciutadana sobre el deute públic.
- 10** No hi som tots ni totes. Per això, volem ser més per construir l'alternativa.

ATREVIM-NOS A GUANYAR!

Programa de classe i estratègia revolucionària

Per avançar en la transformació de l'ordre social capitalista, els i les comunistes tenim un programa i una estratègia. Tenim un programa de classe i una estratègia revolucionària. La concreció d'aquest programa i d'aquesta estratègia en cada període històric és el repte de cada generació. Com concretar el nostre programa i la nostra estratègia aquí i ara és la nostra tasca més immediata.

Els eixos bàsics del programa comunista no són estranys a ningú:

★Fiscalitat progressiva. Implantació d'un sistema fiscal progressiu invers a l'actual. Augment progressiu dels impostos als beneficis i al patrimoni. Reducció progressiva dels impostos sobre el treball, tant del treball assalariat com del treball autònom. Persecució del frau fiscal.

★Nacionalització dels recursos hidràulics, energètics i naturals, així com de les xarxes de transport i telecomunicacions. Limitació de la propietat de la terra. Creació d'una banca pública. Nacionalització dels béns immobiliaris destinats a l'especulació econòmica.

★Enduriment de la legislació sobre delictes econòmics. Eliminació de la prescripció per als delictes de corrupció i malversació de fons públics. Eliminació dels indults. Enduriment de la legislació sobre lobbies i grups de pressió. Enduriment de la legislació sobre compatibilitat de càrrecs públics. Persecució de l'especulació.

★Ruptura institucional. Implantació d'una república democràtica de la Classe Treballadora, basada en la descentralització territorial on tinguin més importància els municipis. Eliminació de diputacions i organismes interterritorials. Transferència de competències i recursos als ajuntaments directament de la Generalitat. Eliminació de tots els càrrecs de confiança i assessors no justificats.

★Aprofundiment democràtic. Implantació de la democràcia a la empresa. Foment del cooperativisme. Protecció dels drets sindicals. Implantació del referèndum en qüestions que afectin l'interès general. Reforma del sistema electoral i de representativitat. Foment de l'assemblearisme als pobles i barris. Foment de les iniciatives legislatives populars i introducció de mecanismes de revocació de càrrecs electes durant el mandat.

★Educació pública i difusió de la ciència. Eliminació de l'escola concertada. Eliminació de les ajudes públiques als centres privats. Laïcització de l'educació. Promoció dels valors humanistes i l'esperit crític i científic. Inversió en universitats, investigació, recerca i desenvolupament. Establiment de plans d'alfabetització i formació continuada per a sectors específics de població.

★Salut pública i serveis socials. Nacionalització del sistema de salut. Eliminació de les taxes sanitàries. Reforma de la gestió farmacèutica. Promoció dels medicaments genèrics. Inversió en serveis socials i ajudes a les persones dependents.

★Igualtat de punt de partida. Implantació de la Renda Mínima. Augment del salari mínim interprofessional. Protecció del sistema de pensions públiques. Limitació de l'acumulació de riqueses.

El programa comunista es distingeix històricament del programa socialdemòcrata perquè és el resultat d'un anàlisi diferent de la realitat i perquè té diferents objectius. No persegueix introduir reformes en el sistema perquè parteix de la base que el sistema és incorrecte per ell mateix. Té per objectiu acabar amb les classes econòmiques i, per tant, posa l'èmfasi en les mesures que permeten reduir progressivament el poder econòmic de les minories propietàries i fer créixer el poder de les classes treballadores. El programa comunista es distingeix del programa socialdemòcrata perquè suposa una ruptura, no una reforma, amb el sistema capitalista. Inverteix completament el sentit de l'Estat com a mecanisme d'opressió de classe. La socialdemocràcia assumeix la funcionalitat del sistema de lliure mercat i aspira només a esmortèir les conseqüències negatives del capitalisme. Els i les comunistes valorem el caràcter destructiu dels mercats especulatiu i apostem per la planificació científica de l'economia per part de l'Estat, sota el control democràtic de la majoria treballadora.

En perseguir diferents objectius, és lògic que divergeixin les nostres estratègies. La socialdemocràcia participa completament del circ de la democràcia capitalista i els seus candidats són apadrinats per importants corporacions. Els i les comunistes treballem des de la base, construint una democràcia alternativa des dels nostres pobles i barris, organitzant a les persones més actives en un front comú, estenent l'alternativa a tots els racons de la societat. L'estratègia dels i les comunistes no ha pogut passar mai, per tant, per una aliança amb la socialdemocràcia. Llevat d'algun context històric concret, mai no hem compartit cap objectiu real que justificués una estratègia comuna: la socialdemocràcia mai no serà capaç d'assumir el nostre programa. Els i les comunistes del segle XXI hem de continuar desenvolupant el nostre propi projecte polític d'emancipació social i això comporta una estratègia diferenciada, centrada en estendre el nostre projecte polític en aquell sector més conscient de la Classe Treballadora que ha superat la socialdemocràcia en la seva crítica al capitalisme.

PA

Cimera de rics que són cada vegada més rics

Un article de Maribel Nogué

Amb motiu de la celebració del Fòrum Econòmic Mundial que es celebra aquesta setmana a DAVOS (Suïssa), la ONG "OXFAM Intermón" ha donat a conèixer un estremidor informe anomenat "Governar per les elits. Segrest democràtic i desigualtat econòmica". Alguns mitjans de comunicació ja s'han fet ressò de les conclusions d'aquest informe.

Increment de la desigualtat econòmica

Potser havíem sentit parlar de situacions de pobresa extrema i, més enllà de saber la que existeix en aquells indrets del planeta empobrits per polítiques espoliadores o per la destrucció de les guerres i dels refugiats que s'hi generen, també tenim a prop situacions d' extrema pobresa per la manca de sostre, d'aliments i -el que és més greu- manca d' esperança i de futur.

El que no havíem posat massa damunt la taula és que, com a contraposició flagrant, tenim també situacions d'extrema riquesa. La data més colpidora, i que ho resumeix tot, és la que afirma que "la meitat de la renda mundial està en mans de l'1 % més ric de la població", la riquesa dels quals és de 110 bilions de dòlars, xifra 65 vegades més gran que el total de la riquesa que posseeix la meitat més pobre de la població mundial, o dit d'una altra manera, que la meitat més pobre de la població mundial té la mateixa riquesa que les 85 persones més riques del món.

Amenaça per la democràcia

La crisi està deixant darrera seu un fenomen creixent de repartiment desigual de la riquesa. La crisi ha servit per enfonsar una fràgil construcció de la equitat en les economies avançades on els rics han aguantat millor el cop i s'han recuperat, mentre que els pobres s' han enfonsat i bona part de les classes mitjanes ha perdut les seves conquestes. El resum és que: set de cada 10 persones viuen en països on la desigualtat econòmica ha augmentat els darrers 30 anys.

L' informe que OXFAM presentarà aquests dies a DAVOS afirma, que la desigualtat econòmica creix en la majoria dels països, que la massiva concentració de recursos econòmics a mans d'uns pocs suposa una gran amenaça per a les democràcies i que els governs serveixen aclaparadorament a les elits econòmiques en detriment de la ciutadania del carrer (el segrest dels processos democràtics per part de les elits són massa sovint interdependents, afirmen).

La desigualtat creixent és ja un dels principals motius de preocupació pel 2014, doncs és l'informe sobre el principal risc global que s'analitza cada any a DAVOS. Això no ho diuen contestataris "perroflautas", sinó els mateixos experts del World Econòmic Fòrum de DAVOS, i la presentació que hi farà OXFAM ve reforçada pel Nobel d'Economia Joseph Stiglitz.

Mesures recomanades

Una de les mesures que recomanarà OXFAM passarà perquè es posi fre als paradisos fiscals, posant atenció a l'elevadíssima taxa d'atur i al treball en precari generalitzat que s'està estenent pel món desenvolupat. També assenyalaran el perill que suposa tenir una generació que no haurà conegut un treball, una situació que consideren sistèmica, i comminaran -als rics- a prendre aquelles mesures que facin més transparent i clara la política.

L'informe exigeix als líders que acordin un objectiu de reducció urgent de la desigualtat, no només pel seu impacte negatiu en termes econòmics i de justícia social, sinó per l'amenaça que l'increment de la desigualtat suposa per a l'exercici d'una veritable democràcia basada en l' interès de la majoria. A

"Governar per les elits" OXFAM denuncia que l'augment de la concentració de poder genera una riquesa extrema que perpetua la desigualtat, que suposa una amenaça per a un model social basat en la inclusió i la igualtat d'oportunitats, i que posa en perill els sistemes democràtics.

L'altra cantó dels rics també sabem fer números

Ja sabíem que manen els rics, i també coneixem d'a prop l'empobriment de la població, però algú els ho havia de dir a la cara, amb xifres i amb veus autoritzades, no fos cas que es pensin que som tontos i continuïn fent el mateix amb el nostre consentiment...

És necessari que siguem comunistes

Ser comunista significa ser conscient i tenir una profunda convicció de classe. Significa ser conscient de pertànyer a la Classe Treballadora, la classe de les persones que vivim del nostre treball.

Significa saber que no som de la classe propietària perquè no posseïm els mitjans de producció de la riquesa. Significa saber que no som classe mitjana, perquè, senzillament, no existeix fora de la televisió. Ser comunista significa comprendre que existeix la Lluita de Classes i que nosaltres som ineludiblement part interessada d'aquesta guerra històrica per a garantir-nos una vida digna, a nosaltres i als nostres descendents. I significa ser conscient del paper central de la Classe Obrera industrial en el desenvolupament de qualsevol nació que vulgui ser próspera.

Ser comunista significa també ser conscient que el capitalisme no només és un sistema injust, sinó que és un sistema criminal. És criminal perquè explota diàriament la majoria treballadora pel benefici d'una minoria. És criminal perquè ens desposseeix capriciosament de l'única cosa que tenim: el nostre treball. És criminal perquè no té escrúpols en desplegar la repressió feixista si ho considera necessari. Això vol dir que els i les comunistes comprenem que la democràcia parlamentària és només la màscara ridícula d'una dictadura de les corporacions i els monopolis. Vol dir que no distingim entre privat o públic quan parlem de l'Estat perquè l'Estat és tota l'estructura d'opressió de classe. Vol dir que si estem a les institucions i participem dels parlaments que considerem il·legítims no és només per a introduir alguna reforma avantatjosa sinó essencialment per a denunciar la seva funció com a mecanisme d'opressió de classe. Vol dir que comprenem que una veritable democràcia no és

només política sinó també econòmica. Vol dir que comprenem que la Lluita de Classes es manifesta en tots els àmbits de la vida i que el nostre posicionament, com a comunistes, determina totalment la nostra concepció de la societat.

Ser comunista implica ser conseqüent, perquè els i les comunistes no només constatem el crim capitalista, no només denunciem aquesta falsa democràcia, sinó que estem compromesos en transformar-la per a erradicar d'una vegada per sempre l'explotació de l'home per l'home i aconseguir una societat on prevalgui la igualtat d'oportunitats. Ser comunista significa comprendre que els ociosos mai i sota cap concepte cediran el seus poders i privilegis a la Classe Treballadora. Ser comunista significa comprendre que una Democràcia de la Classe Treballadora comporta, necessàriament, una confrontació amb les minories oligarquies propietàries, perquè només quan siguin desposseïdes del seu poder podrem considerar-nos en igualtat de condicions.

Ser comunista comporta prendre partit. Comporta estar organitzat en una organització comunista, és a dir, en una organització que funciona com un organisme, on cadascú assumeix ser una part dins d'una causa comuna. Ser comunista comporta implicar-se, mullar-se, embrutar-se. Significa ser comunista a totes hores i fins a les darreres conseqüències, no només en els despatxos, no a les sales de conferències, ni tan

sols al capdavant de les pancartes: no com qui pertany a un club, sinó a tot arreu, en els nostres centres de treball, en els nostres barris, obertament o clandestinament, despertant consciències, organitzant persones. Ser comunista significa pertànyer a una organització que treballa activament per capgirar un ordre social il·legítim i injust: una organització coordinada mitjançant un ferm centralisme democràtic. Significa comprendre la necessària naturalesa orgànica del Partit i la importància de cadascun dels seus òrgans. Ser comunista significa implicar-se fins un punt que poques persones estan disposades a assumir i fer-ho per absoluta convicció.

Ser comunista significa ser internacionalista. Això vol dir que els i les comunistes compremem que cada poble té el seu propi camí al socialisme. Vol dir que la nació és el nostre marc de lluita que delimitem nosaltres, la Classe Treballadora, quan exercim el nostre dret a l'autodeterminació. Definir-nos com a comunistes de Catalunya significa que ja ens hem autodeterminat, que tenim un projecte socialista d'emancipació per a la Classe Treballadora de Catalunya, solidàriament amb el procés que tinguin la resta de nacions. Ser els i les comunistes de Catalunya significa que tenim un projecte nacional: que la Classe Treballadora catalana arrenqui el poder econòmic i polític a la Classe Burguesa catalana, ras i curt.

Ser comunista significa ser intel·ligent i aprendre constantment, dialècticament, de la teoria marxista i de la praxis política. Significa ser capaç de comprendre una realitat complexa i en constant transformació, sense caure en la tentació de deixar-se portar per ella. Ser comunista significa ser capaç d'entendre que només hi ha dues classes i que totes les teories post-modernes sobre la fragmentació de la Classe Treballadora o la Classe Capitalista no eren res més que verí liberal. Significa comprendre també que no tota protesta, per legítima que sigui, és oportuna o estratègica; que no podem estar mai al darrera de la mobilització sinó que, si hi som, hem d'estar-hi al davant. Significa ser capaç de comprendre que no comencem de zero, que tenim un manual, una guia: la que conformen totes i cadascuna de les experiències revolucionàries de la Classe Treballadora mundial. Tenim una guia que ens parla de sectors econòmics estratègics,

de l'extracció de recursos naturals, de la indústria, dels transports i les telecomunicacions, un manual que ens parla de mètodes, de tesis, d'antítesis i síntesis. Tenim una guia que no ens diu el camí però que ens ensenya a caminar.

Els i les comunistes sabem que, mentre hi hagi capitalisme, hi haurà comunistes. No tenim cap por de desaparèixer. Perquè tots els qui de manera racional hem intentat combatre el capitalisme hem acabat sent comunistes. Perquè a tot arreu i sempre el comunisme s'ha demostrat l'única ideologia capaç de fer trontollar els ciments de les estructures d'opressió del capital. Perquè els únics pobles que han conseguit alliberar-se (només que sigui temporalment o de manera parcial) de l'opressió de la Classe Capitalista ho han fet seguint el vell i gastat manual dels

els comunistes. Tanmateix els i les comunistes sabem que vivim un moment important que requereix de nosaltres capacitat, coratge i, sobretot, coherència amb la responsabilitat històrica de ser comunistes. Enfrontem el repte de la Unitat.

És responsabilitat de tots i totes els i les comunistes, de tots els partits, portar-ho a terme, superant mesquineses i rencors. I és responsabilitat dels i les comunistes fer-ho sense renúncies ideològiques, sense deixar lloc als oportunismes, ja siguin revisionismes socialdemòcrates i institucionalistes, ja siguin revisionismes movimentistes esquerranosos. A Catalunya, la Classe Treballadora sol·licita un

Partit Comunista. Un Partit Comunista que reagrupi els i les comunistes dispersats, un Partit Comunista que plantegi una sortida socialista a la crisi, una sortida diferenciada dels oportunismes de l'esquerra. Un partit que lideri la resistència a l'Imperialisme, un Partit que nomeni les coses pel seu nom, un Partit ferm que sàpiga teixir aliances, un partit que atorgui a la Indústria i a la Classe Obrera el seu paper estratègic. És necessari que siguem comunistes, amb tot allò que ens distingeix dels qui no ho són. Cal que els i les comunistes de Catalunya estiguem a l'alçada de ser el que som: comunistes.

Cèl·lula Pablo de la Torriente d'Agitació i Propaganda
<http://som.comunistes.cat>

JUNTS

PER LA UNITAT COMUNISTA

Comunicat dels i les comunistes de Sant Andreu (Barcelona)

Comunistes del PSUCviu, del PCC, així com comunistes sense carnet de Sant Andreu, ens vam reunir el passat dissabte dia 25 de gener

Els comunistes del PSUCviu, del PCC, així com comunistes sense carnet de Sant Andreu, ens vam reunir el passat dissabte 25 de gener per unificar des de la base, el treball tant intern com extern i continuar reforçant el camí cap a la unitat dels comunistes de Catalunya.

Seguint la perspectiva de treball unitari que ja portem des de fa temps, vam debatre conjuntament sobre la necessitat històrica de la unitat comunista i de les esquerres, el model organitzatiu necessari, així com del treball de base a continuar desenvolupant al districte, tant per impulsar el procés com per reforçar el poder popular.

Considerem que la confluència entre les diverses organitzacions comunistes de Catalunya és una necessitat que s'ha d'expressar mitjançant la unitat de la nostra feina. Pensem també, que es donen les condicions tant objectives com subjectives per dur a terme projectes unitaris i construir un únic i potent Partit Comunista a Catalunya.

És per això que apel·lem als militants i direccions dels dos partits esmentats, a comunistes sense carnet i a altres destacaments comunistes, a seguir caminant cap aquesta necessària unitat. Visca la unitat comunista!

Cèl·lula Comunista Rafael Vidiella
Sant Andreu, Barcelona, gener de 2014

Cap al XIII Congrés: es reuneix la comissió d'elaboració del document polític

El dijous 23 de gener es va celebrar la primera reunió de la comissió de redacció del document polític de XIII Congrés del PCC, que se celebrarà el 14 de juny de 2014 i que discutirà l'aportació política que farem en el pas a un nou partit que sorgeixi del procés d'unitat dels comunistes.

Vam discutir la necessitat de posar per escrit un recull de la política que el partit ha anat discutint els darrers quatre anys, així com recollir els conceptes polítics clars que hem anat desenvolupant al llarg dels congressos del partit com el Front d'Esquerres, la Unitat dels Comunistes, la Unitat de les Esquerres i la Unitat dels Treballadors, la concepció de la necessitat d'articulació de la societat civil alternativa, la concepció del socialisme com a democràcia radical política, econòmica, social i cultural, etc...

Estructurarem un document no molt extens que incorpori els conceptes de desenvolupament del concepte d'oligarquia financera, describint els seus mecanismes d'acumulació i dominació de l'etapa de la gran crisi de 2008 i el capitalisme financer, en especial a Europa; la crisi de règim de la transició i la reapertura de la possibilitat de plantejar la ruptura democràtica; la necessitat d'entendre i actualitzar el concepte de Front Democràtic com a concreció del Front d'Esquerres (amb un contingut democràtic, social i nacional) i l'articulació d'un Nou Espai a partir de la mobilització contra les polítiques neoliberals d'austeritat ; el concepte de República Catalana com actualització del nostre projecte nacional en base als principis d'autodeterminació i federalitat, així com la necessitat d'un gran partit comunista perquè la classe treballadora jugui un paper central en la lluita per la revolució democràtica.